

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

2. Dies Augusti. Beatus, qui amat te; & amicum, in te; & inimicum, propter
te. S. August. l. 2. Confess. c. 9.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Augustus.

Tessera.

597

quod esse per se nequit infectum, efficere, quasi nunquam sit factum. Hæc facis modico fletu. Itaque

Fle pro peccatis; in cælum scandere si vis.

2. DIES AUGUSTI.

Beatus, qui amat te; & amicum, in te; & inimicum, propter te. *S. August. l. 2. Confess. c. 9.*

Inimici 1. **H**abet Charitas angustum sinum, non tantum, quod est injuriæ remittenda. etiam Ethnicorum, ad amicos; sed quod Christianorum, ad inimicos sese explicat, adeoque omnes suo amplexu implicat. Quisquis eâ pollet, injurias non modo lubens admittit, sed gaudens remittit. Non nescius maximum esse supplicium injuriæ illatæ, intulisse: adeoque gravius esse, injuriam facere, quam accipere. Inimicos diligere, iisque injurias remittere, non tantum decet, sed oportet: quia Deus illud non tantum ut amicus consulit, sed ut Dominus præcipit: Christus illud non modo suadet, sed jubet. Quid, inquires? ergone illum onerabo beneficiis, qui tot me infectatus est maleficiis? Ipse mihi atrocem intulit injuriam, & ego referam illi gratiam? Ergone pro illo piè precabor, qui mala mihi omnia imprecatur? Is odio mei rabidus, ubique me persequitur, & ego amore illum prosequar? Non potest fieri: repugnat naturæ, pugnat contra rationem, excedit hominis vires. Itane verò? ergone illa tibi censetur prudentia, malle se perdere, quam inimico parcere? præstare potius esse malum, quam pati mala? satiùs esse,

Pp 3

esse,

esse, æternùm ardere in tartaro, quam ignoscere inimico? Quæ hæc mentis cæcitas? quæ voluntatis pravitas? quæ animi perversitas?

II. Quid, si tu alicui deberes mille aureos; & alter tibi decem, & in hunc modum tecum pacifceretur: Tu mihi remitte decem, & ego tibi remittam mille. An non millies illi gratias ageres? an contractum rescinderes? Ubi igitur iudicium tuum? ubi prudentia? ubi fides? Quodlibet, quod commisisti, flagitium, est immane debitum. Eriam à peccato absolutus, non es solvendo; quia remissâ culpâ, superest solvenda pœna. Es igitur Deo debitor plusquam decena millium talentorum, utpotè reus perennium suppliciorum: inimicus verò tuus, unius duraxat tibi injuriæ illatæ est debitor. Deus autem sic tecum pacisci cupit: Tu illi remitte debitum illud minimum, & ego remittam tibi maximum. Et pactum admittere dubitas? & tecum, an admittendum sit, deliberas? imò admittere recusas? Certè, si rem grandem tibi præcepisset, cui quidlibet præcipiendus est, ut posset vel minimi, quod concipi potest, delicti debitum tibi remittere; si quotidie expiatoris in te flagellis animadvertendum foret, si corpus inedia macerandum; si cilicino amictu caro castiganda; si trans Alpes peregrinari oporteret; si facultatibus omnibus renuntiare; certè, nisi impos fores mentis, facere debuisses: quântò magis, dum tibi dicit: (a) *Dimitte, & dimittetur?* Audi Chrysostomum: (b) *Non dixit Christus, ut oremus: Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimitemus debitoribus nostris, sed dimitte nobis, sicut & nos dimittimus: ut prius dimitt-*

(a) *Matth. 5.* (b) *Matth. 5. In Imperf. Hom. 6.*

Augustus.

Tessera.

599

dimittamus, & postea dimissionem nobis petamus; & sic dimissionem nostrorum peccatorum à Deo accipiamus. Non hîc licet differre, oportet prius dimittere, quàm petere, ut Deus dimittat.

III. Quid, si medio in foro arderet pyra, & accensis facibus arderet ignis, Judexque tibi minaretur, te piceâ veste, modestâque tunicâ induendum, vel inimico ignoscendum. Age, quid ageres? an tecum diu quid agendum foret, cogitares? Imò licet inimicus ille tuus omnia abstulisset tua; licet filium unigenitum jugulasset, aut uxorem mactasset: injuriam quantamcunque, nullâ interpositâ morâ, remitteres, ut pœnam evaderes. Et ubi nunc Christiane, tua fides? Minatur tibi æquissimus sceleratorum Judex, & severissimus scelerum Vindex: Aut inimico injuriam remitte, aut me aliquando audies: Recede à me maledicte in ignem æternum. Et tu tam es velanus, ut non modò non remittas injuriam, sed cogites etiam vindictam. Ruborem hîc tibi incutient, si quid tibi in fronte superest ruboris, Ethnicis, injuriam, quàm faciles admittere, tam non difficiles remittere. Zeno inimico dicenti: *Dissercam, ni malum tibi dederò, retulit: Et ego disseream, ni te mihi conciliaverò.* Pleni sunt Veterum annales hujusmodi exemplis, sed malo te Christianorum exemplis accendere, quàm Ethnicorum confundere. Ludovicus XII. Galliae Rex, gravissimis lacessitus contumeliis, cum in Regni hereditatem cessisset; & calumniatores sibi fugâ consulere, absentes Regio hoc edicto revocavit: *Privati personam exui; Rex quippe constitutus, hac convitia neque curo, neque ulciscor.* Non te Deus suum filium agnoscer,

nisi inimico ignoscas. Inimicus tibi erit seges honoris, & gloriae, si immemor fueris injuriae.

3. DIES AUGUSTI.

Grande est, intra se aliquem tranquillum esse, & sibi convenire. *S. Ambr. l. de Jacob. l. 2. c. 6.*

Pax ani-
mi.

PAUCOS, qui sibi convenient, invenies. Intra se esse tranquillum, tam singulare, quam commune extra se esse seditiosum. Quomodo residebit in corde Pax, ubi ardet fax omnium bellorum cupiditas, quae perpetuo effert signum canit classicum? Pax absoluta omnibus suis muneris, haberi non potest, ubi qui pacem tollunt, sunt hostes innumeri. Hic enim secreti à principe pacis, in exilio degimus; sepositi à patria pacis; hoc est, ab illa, quae sursum est, Jerusalem, in hac terra colluvione vivimus. Tunc imperturbabilis erit pax, cum ad centrum omnis boni dabitur aditus, & exuti mortalitatis exuviis, arcte cum principio nostro, Deo, qui in principio creavit caelum & terram; relicta terra, ingressi caelum, Conjugemur. Quare cum divini proprium sit esse omnino immobile, totum unum, multiplicare vacuum, molestiarum omnium expers, & contrariorum inane, se contentum, atque in bono, quod affectionem omnem exhaurit, felicissime quiescens. Anima Deum possidens, & ab eo clarissimis radiis illuminata, & affluentia omnium bonorum circumamicta, illum statum, & quietem imitatur. Hujusmodi plenam pacem frustra in hujus vitae curriculo expectes, supra Empyreum tutum sibi, & nullis mutationibus obnoxium, nata est domicilium.

II. Ad-